

in noticiam plurimorum venit. Et quia rei iudicium non variatur per id quod est per accidens, sed secundum id quod est per se, ideo votum publicum secundo modo in idem computatur quod privatam; sed publicum primo modo distinguitur a privato; & hoc est solemne.

Ad secundum dicendum, quod dicta divisio datur per ea que sunt essentialia voto. Illud enim ex quo votum habet vim obligandi, est sibi essentialia. Unde non est verum quod equaliter obligent omnibus modis nec quoad Deum, nec quoad homines; sed aliquo modo equaliter obligant, ut dicitur.

Ad tertium dicendum, quod naturalis est ordo quo fit progressus de imperfecto ad perfectum: unde & in totis potestativis fit progressus ab una parte in aliam, sicut embryo prius habet animam vegetabilem aliquo modo quam sensibilem, & sensibilem quam rationalem: & similiter etiam non est inconveniens quod idem votum primo sit privatam, & postea publicam.

Ad quartum dicendum, quod matrimonium, & alia sacramenta habent plenum effectum suum pretermissis his que ad solemnitatem sacramenti pertinent, propter hoc quod habent efficaciam ex virtute divina, & non ex institutione humana; sed votum quod obligat per id quod ab homine est, non habet perfectam vim obligandi, nisi debita solemnitate adhibita: & ideo votum distinguitur per solemne, & non solemne; non autem matrimonium, vel aliquod aliud sacramentum.

SOLUTIO III.

Ad tertiam questionem dicendum, quod votum, ut dictum est, dicitur solemne ex hoc quod habet completam vim obligandi. Ea enim ad solemnitatem rei pertinere dicuntur que ei completum esse tribuunt. Votum autem, cum essentialiter sit promissio, complementum sue virtutis accipit sicut & promissio; cuius quidem obligatio tunc compleitur quando aliquis hoc quod promittit in presenti dat, quodammodo ponens eum cui fit promissio, in corporali possessione alicuius rei, unde habere possit quod promittit; sicut si aliquis fructus agri promitteret, & promittendo agrum daret; & similiter si servitium aliquod promitteret, & se in servum daret. Et ideo tunc votum solemnizari dicitur quando aliquis presentialiter se dat Deo, divinis se servitium mancipando: quod quidem fit per ordinis sacri susceptionem, & per professionem certae regulae debito modo factae, scilicet in manu eius qui debet recipere, & aliis circumstantiis servatis que secundum iura determinantur: alias non esset votum solemne, quantumcumque quis profiteretur, quia ex tali professione non fieret sub potestate eorum qui religioni presunt.

Ad primum ergo dicendum, quod cum solemnitas voti sit ex hoc quod res ipsa datur, unde promissio impletur, quando aliquid temporaliter solvendum promittitur, non potest solemne votum esse, sicut est votum peregrinationis, vel aliud huiusmodi. Nec obstat quod solemnitas differentia voti communiter sumpti ponitur: quia etiam anima rationalis, in qua est perfecte ratio vite, non est in omnibus viventibus, quamvis rationale ponatur differentia animalis simpliciter.

Ad secundum dicendum, quod habitus religionis... (1) Forte tenoris.

nis est duplex: quidam qui non professis dari solet; alius qui datur professis: & si in quibusdam religionibus utrisque idem habitus datur, tamen in professione consuevit habitus benedicti; & habitus sic benedictus quasi alius computatur. Primus ergo habitus non sufficit ad solemnizandum votum, etiam prius emissum; sed secundi habitus suscepcio solemnizat votum, quia est quedam presumpta professio; contra quam presumptionem etiam non admittitur probatio, si serventur debite circumstantiae, sicut quod datur habitus ab eo qui dare possit, & coram fratrum multitudine. Si enim aliquis in domo sua talem habitum suscepisset, non propter hoc presummeretur votum solemnizasse: & ideo habitus suscepcio non debet poni alia causa solemnitatis, quia non solemnizat votum, nisi in quantum est professio quedam presumpta.

Ad tertium dicendum, quod antequam essent istae regulae que modo sunt, erat aliquis modus vivendi ab Ecclesia approbatus, quo aliqui ad ea que supererogationis sunt, se obligabant; & tunc certi (1) temporis obligatio ad alium modum vivendi idem faciebat quod nunc obligatio ad certam regulam.

Ad quartum dicendum, quod votum hoc non dicitur privatam, quod ad noticiam paucorum venit, sed quia non habet unde oporteat ad noticiam deduci. Ille autem qui professionem in occulto facit, ut si in domo sua faciat in manu eius qui eam recipere possit, facit votum quod habet unde in publicum deduci debeat, quia oportet, eum saecularem vitam dimittere, & in claustrum cum aliis sui ordinis conversari.

ARTICULUS III.

Utrum votum obliget, ut semper necesse sit illud observari.

2. 2. quest. LXXXVIII. art. 3.

Ad tertium sic proceditur. Videtur quod votum non obliget, ut semper necesse sit illud observari. Nullus enim obligari potest ad impossibile. Sed aliquando impossibile est votum observari, sicut patet in illa que vovit virginitatem, & corrumpitur. Ergo non est necessitas votum servare.

2. Præterea. Effectus non potest esse firmior sua causa. Sed causa dans firmitatem suo voto est deliberatio, ut ex definitione prius posita, art. 1. quæst. 1. patet. Cum ergo deliberatio humana non habeat necessariam firmitatem, quia cogitationes hominum sunt timidae, & incertae providentiae nostrae, ut dicitur Sapient. 11: videtur quod votum non obliget de necessitate ad observandum.

3. Præterea. Juramentum strictius obligat quam votum: quia veritas divina, ex qua juramentum obligat, est efficacior quam deliberatio humana, ex qua obligat votum. Sed juramentum non obligat ad hoc quod observetur de necessitate: quia quandoque potest sine peccato frangi, sicut quando vergit in deteriores exitum. Ergo nec votum obligat ad hoc quod semper necesse sit observari.

4. Præterea. Votum quandoque fit sub conditione, sicut vovit Jacob Gen. xxvii. 1. 20. Si Deus meus mecum fuerit, erit mihi Dominus in Deum. Sed tale votum non obligat conditione non extante. Ergo non omne votum de necessitate obligat.

Præ-

5. Præterea. Ille qui moratur in religione ultra tempus probationis determinatum, etsi ore non profiteatur, votum interpretatum fecisse dicitur. Sed hoc votum, ut videtur, non necesse est eum observare, quia nihil ipse promisit; nec videtur teneri semper ad ea que votum professionis continet, cum quandoque tempore probationis non videntur statuta regulæ observari, & ipse non intendit intrare monasterium, nisi ut viveret sicut alii vivunt. Ergo videtur quod non omne votum obliget, ut necessario servetur.

6. Præterea. Nullus obligatur ad id quod dependet ex arbitrio alieno, sicut cum quis voverit intrare aliquod claustrum religionis: est enim in potestate illorum eum recipere, vel non. Ergo si ipsi nolint, non videtur quod obligetur ad votum solvendum.

7. Præterea. Quicumque tenetur ad aliquid sine temporis determinatione, tenetur ad statim. Si ergo votum obligaret, qui facit votum, & non determinat tempus, tenetur ad statim solvendum; quod non videtur verum.

Sed contra est quod dicitur Deuter. xxiii. 21. Cum votum voveris Domino Deo tuo, non tardabis reddere.

Præterea. Augustinus dicit, epist. xlv. quod vovere est voluntatis, sed reddere necessitatis.

QUÆSTIUNCULA II.

1. Uterius. Videtur quod per obligationem voti simplicis matrimonium contractum dirimi debeat. Fortius enim vinculum præjudicat debiliori. Sed vinculum voti est fortius quam vinculum matrimonii: quia hoc facit homini, illud Deo. Ergo vinculum voti præjudicat vinculo matrimonii.

2. Præterea. Præceptum Dei non est minus quam præceptum Ecclesiæ. Sed præceptum Ecclesiæ adeo obligat quod si contra ipsum matrimonium contrahatur, dirimitur: sicut patet de illis qui contrahunt in aliquo gradu consanguinitatis ab Ecclesia prohibito. Ergo cum servare votum sit præceptum divinum, videtur quod cum quis contra votum divinum matrimonium contrahit, ex hoc matrimonium sit dirimendum.

3. Præterea. In matrimonio potest homo uti carnali copula sine peccato. Sed ille qui facit votum simplex, nunquam potest carnaliter commisceri uxori sine peccato. Ergo votum simplex matrimonium dirimit. Probatio mediæ. Constat quod ille qui post simplex votum continentie matrimonium contrahit, mortaliter peccat: quia secundum Hieronymum, (a) virginatatem votentibus non solum nubere, sed velle nubere damnabile est. Sed contractus matrimonii non est contra votum continentie nisi ratione carnalis copulæ. Ergo quando primo carnaliter commiscetur uxori, mortaliter peccat: & eadem ratione omnibus aliis vicibus, quia peccatum primo commissum non potest excusare à peccato sequenti.

4. Præterea. Vir, & mulier in matrimonio debent esse pares, præcipue quantum ad carnalem copulam. Sed ille qui votum simplex continentie facit, nunquam potest petere sine peccato debitum: quia hoc est expresse contra voluntatem continentie, ad quam ex voto tenetur. Ergo nec reddere potest sine peccato.

(1) Addit Nicolai: sicut & votum solemne. (2) Al. impossibile.

Ex EDIT. P. NICOL. (a) Ex quo refertur in Decretis distinct. xxvii. cap. Voventibus, & causa xxvii. quest. 1. sub iisdem verbis. Non esse tamen Hieronymi, sed Glossæ super I. ad Tim. ex Augustino usurpatis, Appendix notar.

Sed contra est quod Clemens Papa (Alexand. III. extra cap. Meminimus, & consuluit) dicit, quod votum simplex impedit contrahendum matrimonium, sed non dirimit contractum.

QUÆSTIUNCULA III.

1. Uterius. Videtur quod nec etiam votum solemne dirimat matrimonium contractum. Quia, sicut Decretalis (Cælestini III. cap. Rursus de clericis, vel voventibus) dicit, apud Deum non minus obligat votum simplex quam votum solemne. Sed matrimonium acceptatione divina stat, vel dirimitur. Ergo cum votum simplex non dirimat matrimonium, nec votum solemne dirimere poterit.

2. Præterea. Votum solemne non addit ita validum robur supra votum simplex, sicut iuramentum. Sed votum simplex etiam iuramento superveniente non dirimit matrimonium contractum. Ergo nec votum solemne.

3. Præterea. Votum solemne nihil habet quod non possit votum simplex habere: quia votum simplex posset habere scandalum, cum posset esse in publico, sicut & solemne. Similiter Ecclesia posset, & deberet statuere quod votum simplex dirimat matrimonium contractum, (1) ut multa peccata vitarentur. Ergo qua ratione votum simplex non dirimit matrimonium, nec solemne votum dirimere debet.

Sed contra est quod ille qui facit votum solemne, contrahit matrimonium spirituale cum Deo, quod est multo dignius quam materiale matrimonium. Sed matrimonium materiale prius contractum dirimit matrimonium post contractum. Ergo & votum solemne.

Præterea. Hoc etiam probari potest per multas auctoritates que in littera ponuntur.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam questionem, quod votum, ut ex dictis patet, est quidam promissionis contractus inter Deum, & hominem. Unde cum contractus bonæ fidei inter homines factus obliget ad necessariam observationem, multo fortius votum quo homo Deo aliquid promittit, in his datur taxat ad que votum se extendit, in illis autem ad que votum non se extendit, obligatio voti non habet locum: & ideo qui votum rite factum prætermittit, mortaliter peccat, quia fidem quam cum Deo inicit, frangit.

Ad primum ergo dicendum, quod illud quod votum fiendum impediret, si præsens esset, etiam voto facto obligationem aufert: unde cum de impossibili non possit esse votum, ut dictum est, si aliquid fiat impossibile post voti emissionem, quod prius erat (2) possibile, obligatio voti quantum ad illud tollitur; ut si quis dives voverit ædificare Ecclesiam, quod postmodum perficere non possit paupertate superveniente, non obligatur ex voto ad implendum. Sed tamen in hoc distinguendum est dupliciter. Uno modo, quia vel omnino factus est impotens; & tunc non tenetur simpliciter ad hoc quod vovit: vel est factus impotens ad totum perficiendum, quamvis non ad partem; & tunc ad illud quod potest, remanet obligatus. Alio modo distinguendum est, utrum ex sua

sua culpa impotentiam incurrit, quia tunc oportet recompensare per poenitentiam; vel non ex culpa sua, & tunc non tenetur ad aliquam recompensationem. Illa ergo quae virginitatem vovit, si corrupta est, quamvis non possit virginitatem reddere, tamen potest reddere continentiam; & ad hoc remanet obligata, & ulterius ad poenitentiae lamentum, per quod virginitatem amissam Deo recompensat: quod quidem etsi non sit aequivalens simpliciter, est tamen aequivalens quantum ad reputationem Dei, qui non exigit ab homine ultra posse.

Ad secundum dicendum, quod quamvis deliberatio sit causa variabilis, tamen rectitudo legis naturalis, quae dicitur quod promittitur Deo esse servandum, est invariabilis; & hoc dat necessariam obligationem voto.

Ad tertium dicendum, quod sicut iuramentum quod vergit in deteriorem exitum, non est servandum, ita nec votum. Unde Isidorus dicit, Lib. II. Synonymorum, & habetur in Decr. causa XII. quae. IV. cap. In turpi voto muta decretum; quia votum non extendit se ad illicita, vel minus bona, ut dicitur est. Nec differt utrum tunc fuerit illicitum quando votum emissum est, vel postmodum illicitum fiat.

Ad quartum dicendum, quod illud quod sub conditione vovetur, non vovetur simpliciter; & ideo non obligat nisi illa conditione extante.

Ad quintum dicendum, quod votum interpretatum obligat, sicut & votum oretenus emissum: unde si aliquis post tempus probationis in monasterio remanserit, obligatur ex voto interpretativo; nisi forte propter aliquam causam fuerit sibi annus protelatus, vel consueverit aliis protelari: quia tunc non facit votum interpretatum ultra annum stans; & talis qui interpretatum votum fecit, ad tria vota religionis principalia in omni casu tenetur; (3) sed ad alias observantias, quarum (4) transgressio ex dissimulatione praelatorum inducitur, qui dum videntes non corrigunt, indulgere videntur, (5) non videtur obligari, & praecipue si sit simplex, qui talia discernere sufficienter nesciat.

Ad sextum dicendum, quod obligatio voti ex propria voluntate causatur; unde si in vovendo prius cogitavit de religionem intrando, & postea elegit talem religionem, vel talem locum, obligatur simpliciter ad religionem: unde si non potest in illa quam elegit, recipi, debet aliam quaerere. Si autem primo, & principaliter cogitavit de tali religione, vel tali loco, in voto suo intelligitur haec conditio, si illi volunt eum recipere; alias esset indiscretum votum: unde conditio non extante, non obligatur. Si autem dubitet quomodo se in vovendo habuerit, debet tutiorem viam eligere, ne se discrimini committat.

Ad septimum dicendum, quod si quando quis vovit, puta se intraturum religionem, intendebat se ad statim obligare, vel ad arbitrium alienum, non potest ulterius differre etiam propter debita solvenda; sed ille qui eum recipit, tenetur ea persolvere. Si autem in vovendo de debitis cogitabat, probabiliter praesumi potest quod non intendebat se obligare antequam de rebus suis disposuisset. Quando autem timet rationabiliter perpetuum impedimentum, tenetur ulterius non differre.

(3) Al. deest sed. (4) Al. transgressor. (5) Al. non videntur, & mox si sint simplices, & iterum nesciant.

SOLUTIO II.

Ad secundam quaestionem dicendum, quod per hoc res aliqua desinit esse in potestate alicujus per quod transit in dominium alterius; promissio autem alicujus rei non transfert eam in dominium ejus cui promittitur; & ideo non ex hoc ipso quod aliquis rem promittit alicui, desinit res illa esse in potestate sua. Cum ergo in voto simplici non sit nisi simplex promissio proprii corporis ad continentiam Deo servandam facta, post votum simplex adhuc remanet homo dominus corporis sui; & ideo potest ipsum dare alteri, scilicet uxori, in qua datione matrimonii sacramentum consistit, quod indissolubile est; & propter hoc votum simplex quamvis impediat contrahendum, quia peccat matrimonium contrahens post votum simplex continentiae, tamen quia verus contractus est, non potest matrimonium per hoc dirimi.

Ad primum ergo dicendum, quod votum est fortius vinculum quam matrimonium quantum ad illud cui fit, & ad quod ligat: quia per matrimonium ligatur homo uxori ad redditionem debiti, sed per votum Deo ad continentiam. Tamen quantum ad modum ligandi matrimonium est fortius vinculum quam votum simplex: quia per matrimonium traditur actualiter vir in potestatem uxoris, non autem per votum simplex, ut dictum est: potior autem semper est conditio possidentis. Sed quantum ad hoc simili modo obligat votum simplex sicut sponsalia: unde propter votum simplex sunt sponsalia dirimenda.

Ad secundum dicendum, quod praecipuum prohibens matrimonium inter consanguineos, non habet, in quantum est praecipuum Dei, vel Ecclesiae, quod dirimat matrimonium contractum, sed in quantum facit quod consanguinei corpus non possit transire in potestatem consanguinei. Hoc autem non facit praecipuum prohibens matrimonium post votum simplex, ut ex dictis patet; & ideo ratio non sequitur: ponitur enim pro causa quod non est causa.

Ad tertium dicendum, quod ille qui contrahit matrimonium per verba de praesenti post votum simplex, non potest cognoscere uxorem carnaliter sine peccato mortali: quia adhuc restat sibi facultas implendi continentiae votum ante matrimonium consummatum, ut ex dictis patet supra dist. XXVI. q. 1. art. 3. quaestione. 2. Sed postquam jam matrimonium consummatum est, est sibi factum illicitum non reddere debitum uxori exigenti, tamen ex culpa sua: & ideo ad hoc obligatio voti non se extendit, ut ex dictis patet; tamen debet lamentum poenitentiae recompensare pro continentia non servata.

Ad quartum dicendum, quod quantum ad ea in quibus non est factus impotens votum continentiae servare, adhuc post contractum matrimonium obligatur ad servandum, propter quod mortua uxore tenetur totaliter continere; & quia ex matrimonii vinculo non obligatur ad debitum petendum, ideo non potest perire debitum sine peccato, quamvis possit sine peccato reddere debitum exigenti, postquam obligatus est ad hoc per carnalem copulam praecedentem. Hoc autem intelligendum est, sive mulier petat expresse, sive interpretative, ut quando mulier verecunda est, & vir sentit ejus voluntatem de redditione debiti: tunc enim sine peccato reddere potest,

&

& praecipue si ei timet de periculo castitatis. Nec obstat quod non sunt pares in matrimonii actu, quia quilibet potest hoc quod suum est, abrenunciare. Quidam tamen dicunt, quod potest & petere, & reddere, ne nimis onerosum reddatur matrimonium uxori semper exigenti. Sed si recte inspicatur, hoc est exigere interpretative.

SOLUTIO III.

Ad tertiam quaestionem dicendum, quod omnes dicunt, quod votum solemne sicut impedit matrimonium contrahendum, ita dirimit matrimonium contractum.

Quidam autem assignant pro causa scandalum. Sed hoc nihil est: quia etiam votum simplex quandoque scandalum habet, cum sit quodammodo publicum quandoque: & praeterea insolubilitas matrimonii est de veritate vitae, quae non est propter scandalum dimittenda.

Et ideo alii dicunt, quod hoc est propter statutum Ecclesiae. Sed hoc etiam non sufficit: quia secundum hoc Ecclesia posset contrarium statuere, quod non videtur verum.

Et ideo dicendum cum aliis, quod votum solemne ex sui natura habet quod dirimat matrimonium contractum, in quantum scilicet homo per ipsum amisit sui corporis potestatem, Deo illud ad perpetuam continentiam tradens, ut ex dictis patet: & ideo non potest ipsum tradere in potestatem uxoris ad matrimonium contrahendum: & quia matrimonium quod sequitur tale votum, nullum est, ideo votum praedictum dirimere dicitur matrimonium contractum.

Ad primum ergo dicendum, quod votum simplex quoad Deum dicitur non minus obligare quam solemne in his quae ad Deum spectant, sicut est separatio a Deo per peccatum mortale: quia mortaliter peccat frangens votum simplex sicut solemne, quamvis gravius sit peccatum frangere solemne, ut sic comparatio in genere accipiatur, non determinata quantitate reatus. Sed quantum ad matrimonium, per quod homo homini obligatur, non oportet quod sit aequalis obligationis etiam in genere: quia (6) ad quaedam obligat votum solemne, & non simplex.

Ad secundum dicendum, quod iuramentum plus obligat ex parte ejus ex quo fit obligatio, quam votum; sed votum solemne plus obligat quantum ad modum obligandi, in quantum actualiter tradit hoc quod promittitur, quod non fit per iuramentum: & ideo non sequitur ratio.

Ad tertium dicendum, quod votum solemne habet actualem exhibitionem proprii corporis, quam non habet votum simplex, ut ex dictis patet: & ideo ratio ex insufficienti procedit.

ARTICULUS IV.

Utrum in voto possit fieri dispensatio.

Ubi supra art. 10.

AD quartum sic proceditur. Videtur quod in voto non possit fieri dispensatio. Votum commune minimum habet de ratione voti. Sed in voto communi nullus potest dispensare. Ergo nec in voto singulari.

In IV. Sent. Tom. V.

(6) Nicolaus addit nempe. (7) Al. ministeriorum. (8) Vulgata: Animal autem quod immolari potest Domino, si quis voverit, sanctum erit; & mutari non poterit, id est nec melius malo, nec pejus bono.

Ex Edit. P. Nicol. (a) Immo tract. de praecip. & dispensat. cap. XVI.

2. Praeterea. Reddere vota est de lege naturalis: quia qui non reddit, mentitur; quod est contra legem naturalem. Sed nullus potest dispensare contra mendacium, aut contra illud quod est de lege naturali. Ergo nullus potest dispensare in voto.

3. Praeterea. Per dispensationem non debet praetermitti majus bonum pro minori bono. Sed non est digna ponderatio continentis anima, ut dicitur in Lib. Ecclesi. cap. XXVI. 20. quia pars contemplativorum, qui significantur per Mariam, est optima, quia ipsa optimam partem elegit, ut dicitur Luc. X. Ergo ad minus in voto continentiae, quod ad statum contemplationis pertinet, dispensari non potest.

4. Sed contra. Nullum votum est licitum quod vergit in personae periculum. Sed potest esse quod continentia servata vergat in periculum personae. Ergo ad minus in casu illo votum continentiae potest dispensari.

5. Praeterea. Sicut monachi tenentur ad continentiam, ita ad paupertatem, & obedientiam. Sed potest dispensari cum eis quantum ad votum obedientiae, & paupertatis, ut patet in illis qui ad praelationes assumuntur. Ergo & in voto continentiae.

QUESTIUNCULA II.

1. Ulterius. Videtur quod quilibet praelatus possit in voto dispensare. Quilibet enim praelatus ad hoc constituitur quod utilitati subditorum provideat. Ergo si utilitas subditorum requirat, potest dispensare.

2. Praeterea. Ex hoc aliquis potest dispensare in voto quod est constitutus dispensator (7) mysteriorum Dei. Sed hoc competit cuilibet praelato. Ergo &c. Sed contra, quia in corpore humano quaedam sunt actiones quae solis principalibus membris conveniunt, & quaedam etiam soli capiti. Sed in Ecclesia vicem capitis tenet Papa, & vicem principalium membrorum praelati majores, ut Episcopi. Ergo aliqua dispensationes sunt quas solus Papa potest facere.

QUESTIUNCULA III.

1. Ulterius. Videtur quod nullum votum possit commutari. Levit. ult. 9. (8) Animal quod immolari potest Domino, non potest mutari nec in melius, nec in pejus. Ergo si sit votum licitum, non potest mutari.

2. Praeterea. Si posset mutari, praecipue posset mutari in melius. Sed hoc non potest, quia Bernardus dicit de bene ordinatis monasteriis (a) serm. XI. super cantic. Nullus meo consilio egredietur desiderio arctioris vitae sine superioris licentia. Ergo &c.

Sed contra est quod licet semper proficere. Ergo potest etiam votum in melius commutari.

QUESTIUNCULA IV.

1. Ulterius. Videtur quod propria auctoritate possit aliquis votum commutare. Quia si aliquis post votum terrae sanctae voveat religionem intrare, liberatus est, si impleat secundum, ut Decret. dicit de voto, & voti redempt. cap. Scriptura. Sed potest propria auctoritate religionem vovere. Ergo & propria auctoritate potest votum commutare.

2. Praeterea. Ille qui fecit aliqua vota in saeculo, non videtur ad illa teneri postquam est claustrum in-

T